

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5390

гр. София, 02.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 67 СЪСТАВ, в закрито заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АЛЕКСАНДЪР В. АНГЕЛОВ

като разгледа докладваното от АЛЕКСАНДЪР В. АНГЕЛОВ Гражданско дело № 20231110152821 по описа за 2023 година

Извършена е проверка по реда на чл. 140, ал. 1 ГПК.

Страните са представили писмени доказателства, които са относими, необходими и допустими.

Съдът намира, че въз основа на изложените твърдения от ищеца и представени писмени доказателства, относими към твърдяното правоотношение, пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове се явява именно ответникът – С. на в.. С оглед на изложените от ищеца обстоятелства и приложимата нормативна регламентация, независимо че назначението на ищеца като държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 З. е извършено от м., С. на в. се явява работодател, като на основание чл. 61, ал. 2 КТ се явява и надлежен ответник по предявените искове.

Ищецът е направил искане съдът да задължи ответника да представи кадрова справка за ищеца и както и дали в процесния период не е отсъствал от работа поради някоя от причините, посочени в чл. 7 от Наредба № ./01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна и левовата й равностойност на служителите на ., издадена от м., което се явява основателно и следва да бъде уважено. Искането в останалата част следва да бъде оставено без уважение, тъй като за съответните факти не е налице спор по делото.

Ищецът е направил искане съдът да задължи трето неучастващо в производството лице – М. на в. да представи в заверен препис находящи се у него документи, а именно всички ежегодни заповеди, издадени от м., за

определяне на размера на левовата равностойност на храната на служителите в . за 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г. Съдът намира, че искането следва да се остави без уважение, доколкото заповедите са представени в заверен препис с отговора на исковата молба.

Искането на ищеца за задължаване на трето неучастващо в производството лице – М. на в. да представи в заверен препис Вътрешни правила за заплатите на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от З., утвърдени със Заповед № ./31.01.2019 г. на м., е допустимо и касае събирането на доказателства за правнорелевантни за спора факти.

Следва да бъде насрочено заседание за разглеждане на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените към исковата молба и отговора на исковата молба писмени доказателства.

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 190 ГПК ответника в срок до насроченото открито съдебно заседание да представи по делото: кадрова справка за лицето Ц. П. В., както и справка дали същият е отсъствал от работа поради някоя от причините, посочени в чл. 7 от Наредба № ./01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна и левовата й равностойност на служителите на ., издадена от м..

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 192, ал. 1 ГПК М. на в. в едноседмичен срок от получаване препис от настоящото определение да представи по делото Вътрешни правила за заплатите на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от З., утвърдени със Заповед № ./31.01.2019 г. на м..

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ останалите доказателствени искания.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито заседание на **13.03.2024 г. от 15:10 часа**, за когато да се призоват страните.

На страните да се изпрати препис от настоящото определение, а на ищеца и препис от отговора на исковата молба.

СЪСТАВЯ ПРОЕКТОДОКЛАД по делото, както следва:

Предявени са кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 З. и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата 3 760,00 лева, представляваща левовата равностойност на полагаща се на ищеца и неосигурена от ответника храна за периода от 14.09.2020 г. до 24.04.2023 г., ведно със законната лихва, считано от 27.09.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до изплащане на вземането, и сумата 702,17 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на горната главница за периода от 28.09.2020 г. до 26.09.2023 г. Претендират се и направените в производството разноски.

В исковата молба ищецът Ц. П. В. твърди, че в периода от м.09.2020 г. до м.04.2023 г. е бил държавен служител в ., като посочва, че със Заповед № ../11.09.2020 г. на м. е назначен на длъжността “г.” в 01 с. “А.” към отдел “К.” при С.. Служебното му правоотношение било прекратено със Заповед № ./10.04.2023 г. Поддържа, че на основание чл. 181, ал. 1 З. имал право да получи левовата равностойност на неосигурената от ответника храна, като посочва, че през процесния период размерът ѝ бил определен на 120,00 лева месечно. Счита, че разпоредбата на чл. 181, ал. 1 З. не прави разграничение между служителите на ., поради което същата следва да намери приложение по отношение на всички служители на ., независимо от техния статут и независимо в коя категория по чл. 142, ал. 1 З. попадат. Поддържа, че правният статут на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 З. се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния З.. Поддържа, че служителите по т. 2 на чл. 142, ал. 1 З. следва да се ползват от разпоредбите на специалния закон, включително и от чл. 181, ал. 1 З., предвиждащ право на храна или на левовата ѝ равностойност. Навежда твърдения, че служителите на . по [чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР](#) не са посочени в заповедите на м. за определяне на размера на левовата равностойност на храната на служителите в . за процесния период от 2020 г. до 2023 г. Счита за неправомерно това ограничаване на кръга на служителите на . с право да получават ежемесечно левовата равностойност на храната. Изчислява, че левовата равностойност на храната, която му се е полагала за процесния период – от 14.09.2020 г. до 24.04.2023 г., възлиза на 3 760,00 лева, представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на по 120,00 лева, като уточнява, че за месец септе.и 2020 г. е имал 13 отработени дни, поради което дължимата сума възлиза на 70,00 лева, а за месец 04.2023 г. – 15 отработени дни, съответно дължимата сума е в размер на

90,00 лева. Твърди, че съгласно чл. 20 от Вътрешните правила за изплащане на заплатите в ., утвърдени със Заповед № ./31.01.2019 г. на м., всички плащания от С. на служителите се извършват до 27-мо число на текущия месец, за който се дължат. Счита, че в тези плащания попада и процесното за заплащане на левовата равностойност на храната, поради което претендира мораторна лихва върху всяко едно от дължимите месечни вземания, считано от 28.09.2020 г. /28-мо число на най-ранното месечно задължение, включено в исковия период/.

Ответникът С. на в. е депозирал отговор в законоустановения срок, с който оспорва исковете. Твърди, че спрямо държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 З., какъвто се явява и ищецът, приложение намира ЗДСл, като З. се прилага само в случаите, изчерпателно изброени в чл. 142, ал. 4 З., сред които не попада разпоредбата на чл. 181, ал. 1 от З.. Твърди, че разпоредбата на чл. 142, ал. 4 З. визира всички служители на ., както тези по чл. 142, ал. 1, така и тези по ал. 3. Твърди още, че в случая не е налице правно основание за изплащане на ищеца на левовата равностойност на храната, тъй като последната не се полага на абсолютно всички служители в ., а единствено на тези, които извършват дейности, свързани със специфичен характер на труда. Счита, че липсват доказателства през исковия период ищецът да е извършвал подобни дейности. Поддържа, че условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1 - 3 З. се определят с наредби на м.. В случая е приложима Наредба № ./01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата й равностойност на служителите на ., като ответникът твърди, че изрично още в чл. 1 от наредбата е посочено, че същата се прилага единствено по отношение на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3, и ал. 3, т.е. от обхвата й са изключени служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 З.. Излага твърдения, че служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 З. не фигурират и в заповедите на м. за определяне на размера на сумите и доволствията, като счита, че посоченото изключение не било незаконосъобразно. Твърди, че в хипотезата на чл. 181, ал. 3 З., правото на получаване на левовата равностойност на храната принадлежи единствено на тези държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 З., които извършват дейности, свързани със специфичен характер на труда.

Страните не спорят, че през исковия период ищецът е бил в твърдяното

служебно правоотношение с ответника, както и че ищецът се явява служител, назначен на длъжност по чл. 142, ал. 1, т. 2 З.. Поради това тези обстоятелства не се нуждаят от доказване.

По иска с правно основание чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 З. **в тежест на ищеца** е да докаже размера на твърдяната като дължима легова равностойност на храна.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД **в тежест на ищеца** е да докаже изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

При доказване на горните факти, **в тежест на ответника** е да установи положителния факт на погасяване на дълга.

Съдът приканва страните към спогодба.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____